

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **Ing. D. B.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Katarinou Zouharovou, se sídlem 586 01 Jihlava, Halounova 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem 587 33 Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 25.10.2010, č.j. KUJI 79906/2010, sp. zn. OOSČ 6363/2010 OOSC,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **j e p o v i n e n** uhradit žalovanému na jeho účet náklady soudního řízení ve výši 1.243,- Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobu ze dne 24.11.2010, došlé Krajskému soudu v Brně 1.12.2010 domáhal se žalobce zrušení rozhodnutí správního orgánu II. stupně – žalovaného, ve výroku uvedeného a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Žalobou napadl rozhodnutí odvolacího orgánu z toho důvodu, že mu byla odepřena možnost vypovídat a dále, že nemělo být v řízení přihlédnuto k důkazům, které byly získány v rozporu se zákonem.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že měření bylo prováděno v souladu s právními předpisy, zákon dle jejich vyjádření nestanoví povinnost mít vozidlo v případě měření rychlosti označené nápisem POLICIE. Dále, že Policie nemusí používat při plnění úkolů nutně výstražné světlo a v případě měření rychlosti se policie řídí ust. § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb.

Žalobce namítal, že měření nebylo prováděno v souladu s právními předpisy tj., že bylo postupováno v rozporu s ust. § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb. Z citovaného ustanovení především z odst. 3, 4 a 8 vyplývá, že neplatí pro řidiče zpravodajských služeb a stanovených útvarů policie a stanovených útvarů celních orgánů, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem. Je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Útvary policie stanoví ministr vnitra. Útvary celních orgánů stanoví ministr financí. Odkazem na výše uvedené bez specifikace o jaký útvar se jednalo, zakládá nepřezkoumatelnost uvedeného rozhodnutí. Také v rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Magistrátu města Jihlavy, ani v rozhodnutí žalovaného není blíže specifikováno, jaký útvar nebo služba plnila úkoly Policie.

Z odůvodnění žalovaného nevyplývá, že zákon dle jejich vyjádření nestanoví povinnost mít vozidlo v případě měření rychlosti označené nápisem POLICIE.

Žalobce je přesvědčen, že služební vozidlo Policie musí mít označení, aby se odlišilo od ostatních účastníků silničního provozu. Odkázal na ust. § 4 písm. b) bod 3 a § 5 odst. 4 vyh. č. 460/2008 Sb., z něhož vyplývá, že vnějším označením Policie je nápis POLICIE. Povinnost označit i vozidla Policie je dána i ust. § 11 cit. vyhlášky.

Odůvodnění žalovaného, že Policie nemusí používat při plnění úkolů nutně výstražné světlo opět odporuje ust. § 41 zákona č. 361/2000 Sb., i § 18 odst. 9 téhož zákona v návaznosti na vyhl.č. 460/2008, neboť musí mít vozidlo použito výstražné světlo modré barvy a vnější označení příslušnosti k policii.

V rozporu s ust. § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., jednání Policie neodpovídá zjištěným skutečnostem uvedeným a založeným ve spisu, na základě kterých bylo rozhodnuto. Z provedeného dokazování nebylo prokázáno, že se jednalo o auto zpravodajských služeb nebo celních orgánů, ani že se jednalo o auto stanoveného útvaru Policie.

Správní orgán má při hodnocení vycházet ze všech skutečností, které v průběhu řízení jsou předkládány oběma stranami a musí je hodnotit v celku. V tomto případě správní orgán tak odvolací orgán nesprávně posoudil to, že nebyl povolený výsledek žalobce a on se tak nemohl vyjádřit k celé věci. Došlo k porušení čl. 37 odst. 3 ústavního zákona č. 23/1991 Sb. – Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný se vůbec nezabýval a neposuzoval, zda-li se nejednalo o důkazy získané v rozporu s právními předpisy. Také se nezabýval jeho argumenty zodpovědně a vycházel z rozhodnutí žalovaného správního orgánu prvního stupně.

Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a dále navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů právního zastupování v řízení dle advokátního tarifu s 20% DPH.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2010 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy podané do jeho rozhodnutí ze dne 23. 9. 2010. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, kterého se dopustil porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť dne 21. 11. 2009 v 11:06 hod. na dálnici D1 mezi km 113-115 ve směru jízdy na Brno jako řidič osobního motorového vozidla Toyota, registrační značky: překračoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec na dálnici, přičemž mu byla orgány Policie ČR v tomto úseku naměřena rychlost jízdy 165 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$ mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 160 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na dálnici o 30 km/h a více. Za tento přestupek mu byla uložena sankce ve smyslu ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích – pokuta ve výši 2.500,- Kč a současně mu byla ustanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalovaný správní orgán toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Oba správní orgány k námitkám uvedeným v odvolání, které byly totožné s žalobními námitkami je neuznaly za důvodné a k oběma odvolacím námitkám, tj. že nebyl důkaz získán v souladu s platnými právními předpisy a že procesní pochybení obou správních orgánů spočívalo v tom, že žalobce se nemohl ve věci vyjádřit, odmítly s odůvodněním, že měření bylo prováděno v souladu s právními předpisy. Zákon nestanoví povinnost mít vozidlo v případě měření rychlosti označené nápisy POLICIE. Policie nemusí při plnění úkonů nutně používat výstražní světlo. V případě měření rychlosti se policie řídí ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu. Na základě pořizovaného záznamu o rychlosti měřeného vozidla považuje správní orgán prvního stupně spáchání přestupku obviněným za spolehlivě prokázáno. K námitkám týkajícím se procesního typu správní orgány uvedly, že přestupek projednával, rozhodl o něm věcně a místně příslušný správní orgán podle § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu a § 55 odst. 1 zákona o přestupcích. Na postoupení věci podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích neměl obviněný právní nárok. Věc může být podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích postoupena za podmínky, pokud by to přispělo k usnadnění projednávání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu. V posuzovaném případě by postoupení věci k usnadnění projednání přestupku nepřispělo a ani nebyl uplatněný jiný důležitý důvod svědčící pro postoupení věci. Obviněný o postoupení věci poprvé požádal 23. 9. 2010, tj. 10 měsíců od spáchání přestupku a až po 7 měsících od zahájení správního řízení, které se v té době blížilo ke konci. Navíc byl obviněný zastoupen právní zástupkyní se sídlem advokátní kanceláře v Jihlavě. Postoupení věci jinému správnímu orgánu, který by se musel kompletně seznámit se spisovým materiálem, by vedlo pouze ke zbytečným průtahům řízení a hrozilo by marné uplynutí lhůty projednání přestupku podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně na základě došlého oznámení zahájil 25. 2. 2010 proti obviněnému správní řízení sdělením obvinění z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích. Původně byl přestupek správním orgánem prvního stupně projednán a bylo o něm rozhodnuto 21. 4. 2010 v nepřítomnosti obviněného, ale na základě včas podaného odvolání odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Po vrácení věci k novému projednání správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení a nařídil mu nové ústní jednání ve věci na den 30. 6. 2010. Žalobce se písemně omluvil a to z důvodu promoce dcery právní zástupkyně. Přestože důvod omluvy nebyl správnímu orgánu prvního stupně nijak doložen, byla omluva akceptována a správní orgán prvního stupně nařídil ve věci nový termín ústního

jednání na den 23. 9. 2010. Řádné předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno 6. 9. 2010 zmocněnkyni obviněného a nad rámec i obviněnému dne 8.9.2010. Dne 16. 9. 2010 v reakci na předvolání správní orgán prvního stupně obdržel od obviněného opětovně písemnou omluvu z jednání dne 23. 9. 2010 s tím, že v uvedeném termínu je služebně v Itálii, aniž by však toto tvrzení jakkoliv doložil. Zmocněnkyně obviněného se k ústnímu jednání dne 23. 9. 2010 dostavila a zúčastnila se ho, přičemž jí bylo správním orgánem prvního stupně umožněno realizovat procesní práva obviněného.

Zmocněnkyně obviněného na ústním jednání požádala o postoupení přestupku do místa bydliště obviněného a požádala o odročení ústního jednání s tím, že si obviněný přeje osobně se k dané věci vyjádřit. K podkladům pro rozhodnutí, s nimiž byla správním orgánem prvního stupně seznámena, pouze uvedla, že zařízení POLCAM bylo kalibrováno 13. 11. 2009 a platnost končí 12. 11. 2010. Současně jí byl na žádost poskytnut návod k obsluze měřícího zařízení POLCAM. Zmocněnkyně konstatovala, že nebyla účastníkem uvedeného přestupku, obviněný byl řádně omluven a požádal o postoupení věci do místa bydliště, a proto žádá o odročení jednání za účelem rozhodnutí o žádosti o postoupení přestupku. Pokud by žádosti nebylo vyhověno, požádala o provedení výslechu obviněného. Z výše uvedených důvodů vyhověno žádosti o postoupení věci nebylo, proběhlo ústní jednání a v průběhu správního řízení dal správní orgán prvního stupně právní zástupkyni žalobce možnost závěrečné řeči a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tohoto práva však zástupkyně nevyužila. Na to bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce uznán vinným spácháním výše popsaného přestupku. Oba správní orgány dospěly k závěru, že žalobce byl účastníkem správního řízení a ke zkrácení jeho procesních práv nedošlo. Měl možnost se k věci vyjádřit prostřednictvím své zástupkyně a tato je navíc právním profesionálem – je advokátkou a jménem žalobce k věci samotné na ústním jednání v podstatě se nevyjádřila a nevyjádřila se ani k podkladům pro rozhodnutí, s nimiž byla seznámena, nelze tuto skutečnost vytýkat správnímu orgánu prvního stupně, neboť ten ji v realizaci práva obviněného na obhajobu nebránil. S ohledem na výše uvedené odvolací orgán nerozumí návrhu zástupkyně, aby byl proveden výslech obviněného.

K námitce získání důkazu jako nezákonného, neboť vozidlo VW Passat, ve kterém bylo měřící zařízení POLCAM instalováno, bylo v civilním provedení a nebylo viditelně označeno jako vozidlo Policie ČR. Odvolací orgán poukázal na ust. § 108 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů, podle kterého zvláštní barevné provedení a označení služebních vozidel, plavidel a letadel policie a pásů s označením Policie ČR podle § 43 odst. 2 *může* užívat pouze policie. Jedná se o oprávnění policie nikoliv o povinnost.

Z žádného předpisu také nevyplývá povinnost policie předem upozorňovat řidiče, ať již použitím zvláštního výstražného světla, zvláštního zvukového výstražného znamení nebo užitím služebního vozidla ve zvláštním barevném provedení a označení Policie ČR, že právě jím je měřeno dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. K námitce, že policejní vozidlo nebylo v režimu § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, protože nepoužilo výstražné světlo modré barvy ani výstražné zvukové znamení, a že stejně jako obviněný porušilo právní předpisy, odvolací orgán uvádí, že v § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu je ustanovení speciálním vůči § 41 odst. 1 téhož zákona. V této souvislosti odvolací orgán poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 58 Ca 46/2009-37 zveřejněný pod číslem 2080 ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 7/2010. Podle tohoto rozsudku není nezákonně získaným důkazem výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřícím zařízením umístěným v policejním vozidle, a které

z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost.

Na základě shromážděných podkladů bylo spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích žalobci prokázáno a proto žalovaný správní orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 17. 1. 2011 vyjádřil v tom smyslu, že odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde jsou podrobně uvedeny skutečnosti svědčící o tom, že videozáznam jízdy žalobce, kdy překročil nejvyšší povolenou rychlost, byl jako důkazní prostředek opatřen zcela v souladu se zákonem. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobní body se shodují s námitkami, které již žalobce uplatnil ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odkázal žalovaný především na výše uvedené odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný je přesvědčen, že všechna tvrzení uvedená v předložené žalobě jsou nedůvodná, že žalobce nebyl zkrácen postupem žalovaného ani postupem správního orgánu prvního stupně na svých právech, proto navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný souhlasil, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

Žalobce ve své replice proti vyjádření žalovaného ze dne 4. 2. 2011 nesouhlasil s jednáním bez nařízení jednání a uvedl, kdy nelze nařídit jednání soudu.

Žalobu rozšířil o námitku, že z jeho pohledu řidiče byl ohrožován neoznačeným autem, které na něho opakovaně najíždělo, nedodržovalo bezpečný odstup, čímž vznikla kolizní situace. Několikrát tomuto autu uvolnil cestu, ale neustále ho pronásledovalo po dobu minimálně 3 km. Normální reakce řidiče je, že se snaží koliznímu jednání zabránit, a to předjetím před vozidlo nacházející se před ním. Po zjištění, že se jednalo o vozidlo policie, považuje jednání řidiče uvedeného vozidla za policejní provokaci za účelem, aby co nejvíce překročil rychlost. V dalším setrval na svých námitkách uvedených v žalobě.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění – soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Soud ve věci nařídil žalobce jednání a u jednání provedl důkazy nacházející se ve správním spise.

Dále vyslechl žalobce, který uvedl, že toto byla jeho první zkušenost s Policií ČR při měření rychlosti na dálnici, kdy ho dojelo neoznačené auto, které se na něho tzv. lepilo, nebyla dodržena bezpečná vzdálenost, a i když zpomalil, tak toto auto zpomalilo také, proto přidal a auto přidalo také. Následně nastala poněkud kolizní situace, kdy žalobce předjížděl kamion, kdy zřejmě jel rychleji a později byl autem zastaven a zjistil, že byl změřen. Předtím netušil, že se jedná o vozidlo Policie ČR. Bylo mu podezřelé, že za ním jelo vozidlo, které zrychlovalo a zpomalovalo jak jel on a rychlost překročil pouze při předjíždění kamionu a tam byl změřen. Dříve jel asi 145 km/h, ale těch 165 km/h pouze v momentu předjíždění.

K tomu zástupce žalovaného uvedl, že technika měření stanovenou metodou v případě žalobce spočívá v tom, že auto, které měření provádí, určitou dobu jede za měřeným vozidlem, aby bylo zachováno objektivní měření, pokud by žalobce zpomalil na 130 km/h,

tak zřejmě při dodržení této rychlosti by ho policejní vozidlo dále neměřilo. V případě měření jednalo se o krátký úsek tak, jak je uvedeno ve správním spise, takže rozhodně nedávalo možnost domněnky nějakého pronásledování. Videozáznam v tomto případě odpovídá obsahu správního spisu.

Důkaz videozáznamem v jednací síni z technických důvodů nešlo provést.

Žalobce dále uvedl, že tzv. pronásledování trvalo rozhodně mnohem déle než jsou uvedené 2 km ve správním spise. K tomu zástupce žalovaného uvedl, že pokud policie nezjistí, že řidič jede rychleji než stanovenou rychlostí, pak teprve dochází k jejich měření, tzv. pověšení se za vozidlo jedoucí větší rychlostí a pokud by žalobce dodržoval stanovenou rychlost 130 km/h, rozhodně by se objektem měření nestal.

Na dotaz soudu žalobce uvedl, že k navrženým termínům ústního jednání se vždy omluvil, ale nenapadlo ho stanovit takový termín, který by vyhovoval oběma stranám. V takové situaci nikdy nebyl a neměl se správním řízením ohledně přestupku žádné zkušenosti. Neměl zkušenost se stanovováním termínu.

Závěrem zástupkyně žalobce navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, z důvodů které byly uvedeny v žalobě, neboť ze strany správního orgánu nedošlo k výsledku žalobce ve správním řízení a s ohledem na tuto skutečnost navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a dodatečného výsledku žalobce. Na nákladech řízení požaduje úhradu nákladů, jejichž výši sdělí soudu do třech dnů.

Zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na důvody jednak v odůvodnění napadeného rozhodnutí a jednak ve vyjádření v žalobě. Procesnímu důvodu žaloby – neprovedení výsledku žalobce ve správním řízení odkazuje na rozsudek NSS v Brně č.j. 2 As 111/2011-56, kde je v obdobném případě stanoveno, že pokud správní orgán má podklady pro rozhodnutí, není nutné provést výslech obviněného. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, s čímž žalobce naopak nesouhlasil a požadoval nařízení jednání ve věci, žádá žalovaný o úhradu nákladů spočívající v cestovním ve výši, kterou sdělí soudu do tří dnů.

Soud posoudil žalobu takto:

Žalobce uplatnil 2 žalobní body, a to jednak spočívající v procesním pochybení žalovaného správního orgánu, tj. že žalobci byla odepřena možnost vyjádřit se ve věci a bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Dalším bodem žaloby byla námitka týkající se měření rychlosti vozidla žalobce, neboť toto nebylo prováděno v souladu s právními předpisy.

K první žalobní námitce soud zjistil, že správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení 22. 2. 2010 a ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl předvoláván k vysvětlení na termín 4. 1. 2010 a 15. 2. 2010, když z předchozího termínu jednání se omluvil, a to ze služebních důvodů, neboť ve stanoveném termínu byl žalobce mimo republiku. Po zahájení správního řízení byl stanoven termín jednání na 24. 3. 2010, kdy se žalobce včas omluvil opětovně z důvodů služebních, další termín byl stanoven na 21. 4. 2010, doručení žalobci bylo provedeno 31. 3. 2010. Správní orgán prvního stupně vzhledem k tomu, že na toto datum se žalobce nedostavil, rozhodl ve věci, ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2010, které bylo napadeno odvoláním. Žalobce se omluvil z tohoto data 26. 4. 2010 s tím, že byl na dovolené v Asii a z důvodu uzávěry letišť v Evropě se vrátil až po datu jednání. Na výzvu správního

orgánu, aby doložil důvod, proč se nemohl dostavit, žalobce nereagoval. Ve věci bylo podáno odvolání proti tomuto rozhodnutí, kdy odvolací orgán rozhodnutím ze dne 28. 5. 2010 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Na základě tohoto zrušujícího rozhodnutí správní orgán předvolal žalobce na další termín 30.6.2010, kdy byl uvědoměn v té době již zástupkyní žalobce, že zástupkyně se nebude moci dostavit z důvodu promoce své dcery. Další termín byl stanoven na 23. 9. 2010, kde byl obeslán již žalobce i jeho právní zástupkyně. Z tohoto jednání se opětovně žalobce omluvil dne 15. 9. 2010 s tím, že je služebně v Itálii. Správní orgán 23. 9. 2010 ve věci jednal za přítomnosti zástupkyně žalobce, kde provedl řádné poučení a sdělil podstatu obvinění a zástupkyně žalobce byla vyzvána, aby se seznámila s podklady pro rozhodnutí, což zástupkyně neprovedla, pouze navrhla, aby projednání přestupku bylo postoupeno do místa jeho bydliště a požádala o odročení jednání vzhledem k tomu, že žalobce si přeje být účasten správního řízení s možností se k dané věci vyjádřit. Správní orgán seznámil zástupkyni s videozáznamem, se záznamem rychlosti, ukázal ověřovací list záznamového zařízení a ověřovací list byl v kopii předložen zástupkyni žalobce. Správní orgán však ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 23. 9. 2010. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno jak je výše podrobněji popsáno.

Soud po zhodnocení výše uvedených důkazů dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není.

K prvé žalobní námitce, že žalobci byla odepřena možnost vypovídat ve správním řízení a pokud mu tato možnost nebyla dána, tak nemělo být v řízení přihlédnuto k důkazům tam provedeným, soud konstatuje, že podle ust. § 74 zákona o přestupcích, koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že z obsahu správního spisu není patrné, že by správní orgán prvního stupně hodlal v průběhu ústního jednání provést výslech žalobce, tzn. obviněného, respektive, že by tento výslech byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jak plyne ze spisu, správní orgán měl k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupku žalobcem dostatečně prokazovaly – ověřovací list, video dokumentace pořízená ze silničního radarového rychloměru, oznámení přestupku, úřední záznam policie, výpis z evidenční karty řidiče a to vše dávalo dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci, aniž by se k tomu žalobce musel vyjádřit.

V projednávaném případě soud také nepřehlédl skutečnost, že ve věci byl žalobce předvoláván k jednání nejméně v pěti případech a vždy byl řádně poučen. V jednom případě také bylo rozhodnuto ve věci, nicméně rozhodnutí bylo zrušeno žalovaným, takže rozhodoval správní orgán prvního stupně podruhé. Z popsaného průběhu správního řízení soud dovozuje, že žalobce byl dostatečně informován o skutkových okolnostech a o právním posouzení přestupku, které mu byly kladeny ve správním řízení za vinu a měl dostatečný prostor pro realizaci všech svých procesních práv, která mu ve správním řízení náleží. Mohl navrhopvat důkazy, podávat vyjádření, seznámit se s podklady, apod.

Krajský soud v Brně za to, že v případě ústního jednání skutečně není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky zúčastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje předvolání přímo jeho osoby za situace, kdy je řádně zastoupen. Žalobce zastoupen byl a v případě ústního jednání, kdy bylo následně rozhodnuto ve věci, tj. 23. 9. 2010 byl zastoupen právní zástupkyní. Zástupce nemá vlastní práva, nýbrž jedná jménem zastoupeného a také svými úkony

zastoupeného zavazuje. Má například právo navrhnout důkazy. V projednávaném případě ze shora uvedeného plyne, že žalobce nebyl předvoláván za účelem výsledku, nýbrž k ústnímu jednání, přičemž jeho neúčast na něm zásadně v jeho konání nebránila (rozsudek NSS sp. zn. 2 As 111/2011 ze dne 20. 10. 2011).

V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu soud dále podotýká, že základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální obraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod. Ve svých důsledcích by se totiž tento základní vzorec právních vztahů jevil jako zcela neefektivní, pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužívání procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím a v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva (rozsudek NSS sp. zn. 5 As 44/2007 ze dne 12. 5. 2008). Zde v tomto případě soud podotýká, že správní orgán k omluvám žalobce vycházel všemožně vstřícně, ale ze strany žalobce nebyla žádná snaha domluvit se na konkrétním datu jednání, které by vyhovovalo oběma stranám. Soud proto jednání žalobce vnímá jako účelovou snahu o ztížení, respektive znemožnění ve věci rozhodnout v jednoroční lhůtě dané ust. § 20 zákona o přestupcích.

Soud nepřisvědčil ani dalšímu žalobnímu bodu, tj. že nebylo měření prováděno v souladu s právními předpisy. Jak již judikoval Nejvyšší správní soud ve své Sbírce rozhodnutí č. 2080/2010, že výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu změření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, není nezákonně získaným důkazem. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie ČR (§ 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu). Nemá přitom ani nezbytné, aby takové policejní vozidlo mělo zapnutá zvláštní výstražná světla modré barvy, neboť § 18 odst. 9 citovaného zákona je k § 41 odst. 1 téhož zákona, podle něhož se má výstražných světel užívat, v poměru speciality.

Soud nepřihlédl k tvrzení žalobce u jednání, že jízdou vozidla policie byl ohrožován, neboť to se údajně za ním zařadilo na velmi krátkou vzdálenost a žalobce z obavy z kolize se snažil tomuto vozidlu ujet.

Žalobce připustil, že v určité chvíli rychlost stanovenou pro jízdu po dálnici překročil, ale upozornil na to, že se to stalo pouze v případě předjíždění kamionu, a to z důvodu, že se obával kolize s vozidlem policie. Soud však tento názor nesdílí, přisvědčil námitce žalovaného, že pokud by žalobce dodržoval stanovenou rychlost, rozhodně by nebyl sledován vozidlem České policie, neboť ta pro provedení určitého měření musí za měřeným vozidlem určitou dobu jet a pokud by dodržoval rychlost, tak by se předmětem měření nestal.

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že není nezákonně získaným důkazem výsledek měření rychlosti vozidla jedoucího rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřicím zařízením umístěným v policejním vozidle, které z důvodu měření této rychlosti muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie ČR podle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, kdy není ani nezbytné, aby policejní vozidlo měla zapnutá zvláštní výstražná světla modré barvy.

Krajský soud po zhodnocení všech provedených důkazů výše uvedených dospěl k názoru, že žaloba důvodná není, neboť neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu s platnými právními předpisy. Soud proto žalobní námitky žalobce neuznal jako důvodné, a proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému však vznikly náklady řízení spočívající v jízdě z Jihlavy do Brna a zpět, což je 200 km při průměrné spotřebě benzínu Natural 95 u vozidla Škoda Superb, registrační značky, 7,2 l a při vyhláskové ceně za litr 34,90 Kč a nákladech na km 6,21280 se základní náhradou za kilometr 3,70 Kč, činí celkem jízdné 1.242,56 Kč, tj. po zaokrouhlení 1.243,- Kč. Soud zavázal žalobce, aby na účet žalovaného tuto částku uhradil do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. ledna 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová